

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.760/2013/7.szám

A Kúria a dr. Csilléry Alexandra ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Nagy Sz. Maknics Zsuzsanna jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. június 7. napján kelt 4.K.26.973/2013/13. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt, az alperes által 16. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelmek folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.26.973/2013/13.számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét teljes körűen elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 220.000 (kettőszázhúszezer) forint első fokú és 110.000 (egyszázötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.378.400 (egymillió-háromszázhetvennyolcezer-négyszáz) forint kereseti, 2.297.300 (kettőmillió-kétszázkilencvenhétezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság felperesnél általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) adónemben 2009-2010. évekre lefolytatott ellenőrzés eredményeként hozott elsőfokú határozatban 22.973.000 Ft adófolyószámlát érintő adókülönbözetet állapított meg, amelyből 22.973.000 Ft-ot adóhiánynak minősített, a felperes terhére 90.702.000 Ft adófolyószámlát nem érintő adókülönbözetet írt elő, kötelezte 22.973.000 Ft adókülönbözet, 8.602.000 Ft adóbírság,

4.941.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére.

Az alperes a 2012. október 11. napján kelt határozatában az elsőfokú határozatot, az indokolás kiegészítésével, helybenhagyta. Az alperes érdemi döntése a következőket tartalmazza:

A felperes 2009. október hónapra benyújtott önellenőrzése miatt csökkent a következő időszakra átvihető követelés összege 2009. november hónapra vonatkozóan. Ez utóbbi havi bevallását a felperes önellenőrzéssel nem módosította, emiatt az általános forgalmi adóról szóló többször módosított 2007. évi CXCVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 131. §-ára figyelemmel az adóhatóság a csökkentés mértékét (1.595.000 Ft-ot) adókülönbözetként írta elő 2009. november hónapra a felperes terhére. (első fokú határozat 1. pontja, jogerős ítélet I. pontja)

A felperes 2009. február hónapra adómentes Közösségen belüli értékesítést vallott a K. L. Srl. (a továbbiakban: román cég) részére teljesített termékértékesítésre alapítottnan nettó 58.650.000 Ft értékben. A közigazgatási eljárás során lefolytatott bizonyítás adataiból azonban az állapítható meg, hogy a felperes által értékesített áru Közösségen belülre történő szállítására vonatkozó CMR-ek tartalmilag hiteltelenek, nem támasztják alá az Áfa tv. 89. § (1) bekezdése szerinti adómentesség törvényi feltételeit. A felperes nem győződött meg megfelelően a szállítás körülményeiről, nem tette meg azokat az ésszerűen elvárható intézkedéseket, amelyekkel elkerülhette volna az adókiátszásban való részvételt, ezért az elsőfokú adóhatóság megalapozottan és jogszerűen minősítette belföldi értékesítésnek ezeket az értékesítéseket, amelyek után az Áfa tv. 55. § (1) bekezdése, 65. §-a, 82. § (1) bekezdése alapján jogszerűen növelte meg 11.730.000 Ft-tal a felperes értékesítést terhelő fizetendő adóját. (első fokú határozat 2. pontja, jogerős ítélet III. pontja)

A B.-C. Bt.-től befogadott számla szerint a számlakibocsátó a felperes részére autószállítást végzett, a személygépkocsi üzemeltetéséhez, fenntartásához szükséges szolgáltatás után azonban az Áfa tv. 124. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem vonható le az előzetesen felszámított adó, ezért a felperes terhére 36.000 Ft adókülönbözet került előírásra. (első fokú határozat 3. pont)

Nem fogadható el a felperes felé F. gazdasági társaság (a továbbiakban: Társaság) által engedélyköteles építési-szerelési munkákkal összefüggésben az Áfa tv. általános szabályai szerint kiállított számlák adótartalmának levonásba helyezése, mivel a szolgáltatás az Áfa tv. 142. § b) pontja alá tartozik és a számlákat a fordított adózás szabályai szerint kellett volna kiállítani, ezért a felperes terhére 2010. április-október hónapokra 9.612.000 Ft adókülönbözet került megállapításra. (első

fokú határozat 4. pont, jogerős ítélet II.pont)

A felperes keresetében kérte az 1., 2. és 4. pontokat érintő megállapítások, érdemi döntések jogalapjának és jogkövetkezményeinek bírósági felülvizsgálatát.

Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte, „ezt meghaladóan a keresetet elutasította”. Jogi álláspontja a következő volt:

Az 1. pont tekintetében az alperes megalapozottan és jogszerűen állapította meg, hogy a felperes eljárása nem felelt meg az Áfa tv. 131. § (1) és (2) bekezdéseinek, törvényesen írta elő az adókülönbözetként el nem számolt összeget is, ezt az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 170. §(2) bekezdése alapján helyesen minősítette adóhiánynak.

Az adóhatóság az Art. 1. § (7) bekezdése és 2. §-a alapján helytállóan hivatkozott arra 4. pont kapcsán, hogy felperes szerződéses akarata építési engedélyhez kötött beruházáshoz kapcsolódó villanyszerelési munkálatok elvégzésére irányult. A jogügylet egységesen szolgáltatásnak minősül, függetlenül attól, hogy az anyagköltség és a szerelés munkadíja külön került leszámlázásra. Az alperes jogszerűen járt el akkor, amikor az Áfa tv. 60. § (1) és (2) bekezdéseire figyelemmel azt állapította meg, hogy a felperes terhére fizetendő adó keletkezett, amely ugyan ilyen összegben levonható, és a már levonásba helyezett összegek tekintetében nem tett megállapítást. A jogügyletet jogszerűen tekintette az Áfa tv. 142. § b) pontja alá tartozónak, helytállóan vonta le annak jogkövetkezményeit is az Áfa tv. 119. § (1) bekezdésének és 120. § b) pontjának megfelelően.

A 2. pont tekintetében az adóhatóság tényállását „kizárólag adózói nyilatkozatokra, valamint többnyire hiányos adattartalmú dokumentumokra alapította”, e körben nem törekedett a valós tények feltárására. Az adóhatósági határozatokban rögzített adatok alapján kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a fuvarozást végző tehergépjárművek tulajdonosai nem a H. Ö. Bt. megbízásából végezték a fuvarozást. Arra vonatkozóan pedig semmilyen objektív adat nem áll rendelkezésre, hogy a felperes tudomással bírt volna arról, hogy a vevő az árut nem külföldre szállítja ki, erre a román cég törvényes képviselőjének, S. L.-nak az ellentmondásos nyilatkozata sem alkalmas bizonyíték. A felperes az ellenőrzés során bemutatta azokat az okiratokat, amelyek alkalmasak a közösségi jogügylet létrejöttének és teljesítése megtörténtének igazolására. Rendelkezett a román cég képviselőjével kötött cégszerűen aláírt adásvételi szerződéssel, a termékértékesítésről megfelelő alakiság mellett kibocsátott számlákkal, a termék kiszállítását és átvételét

igazoló nemzetközi fuvarlevelekkel, mérlegjegyekkel, teljesítésigazolásokkal. A vevő büntetőjogi felelőssége tudatában vállalta, hogy a terméket külföldre kiszállítja, az alperes által megállapított, de teljes körűen nem bizonyított, hogy a vevő csak leigazolta a tagállami kiszállítást, de arra ténylegesen nem került sor. A felperes a számára rendelkezésre álló ellenőrzési lehetőségeket nem mulasztotta el. Alaptalan az az alperesi hivatkozás, hogy a felperes a CMR fuvarleveken a feladóra vonatkozó rovatok kitöltését átengedte volna a vevőnek. A felperestől nem várható el a gépjármű-nyilvántartási adatok alapján annak ellenőrzése, hogy a szállító járművek kinek a tulajdonában vagy üzemeltetésében vannak. A felperes ezért alappal hivatkozott az e körben tett megállapítások megalapozatlanságára és az adókülönbözet jogszabálysértő előírására. Az új eljárásban a felperes terhére a román céggel kötött jogügylet után áfa fizetési kötelezettség csak akkor állapítható meg, ha az objektív körülmények alapján az alperes igazolja, hogy a felperes tudott vagy tudnia kellett arról, hogy adókijátszásra irányuló jogügyletben vesz részt, erre a román cég képviselőjével szemben folyamatban lévő büntetőeljárás adatai további információt nyújthatnak és további bizonyítás felvétele szükséges annak megállapításához is, hogy az értékesített termék igazoltan nem hagyta el az ország területét. Amennyiben belföldi értékesítés történt, indokolt annak feltárása, hogy a fuvarozót a belföldi szállításra ki bízta meg és kinek az áruját szállították.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének teljes körű elutasítását kérte, másodlagosan az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra, új határozat hozatalára. Azzal érvelt, hogy a jogerős ítélet a határozat 2. pontja tekintetében nem felel meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (3)-(4) bekezdéseiben, 164. § (1) bekezdésében, 206. §(1) bekezdésében, 221. § (1) bekezdésében, 339. § (1) bekezdésében, 339/A. §-ában, az Áfa tv. 89. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Jogi álláspontja szerint a számlák és a kiszállítás alátámasztására becsatolt CMR-ek, a bizonyítékok alapján nem tekinthetők adómentességi jog gyakorlását igazoló számviteli bizonylatnak. Az elsőfokú bíróság iratellenes, okszerűtlen indokokkal állapította meg, hogy a jogszabálysértést követett volna el. Kifejtette, hogy eleget tett az értékesítés körülményeinek feltárása során tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének. Álláspontja szerint a felperes nem bizonyította, hogy megtett volna minden tőle ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az adókijátszásban való részvételt elkerülje.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését kérte, kizárólag a 4. ponttal kapcsolatos érdemi döntést vitatta. Azzal érvelt, hogy ez nem felel meg az Art. 97. § (4) bekezdésében, Áfa tv. 142. § (1) bekezdés b) pontjában

foglaltaknak. Sérelmezte, hogy a fordított adózás miatt a villanyszerelési anyagokat kétszeres áfa terhelte, arra hivatkozott, hogy a számlakibocsátó nyilatkozata és a bizonyítékaik szerint a számlák kizárólag anyagköltségről kerültek kibocsátásra, a fordított áfa hatálya alá tartozó szolgáltatások elkülönültek kerültek kiszámlázásra. Jogi álláspontjának alátámasztásaként hivatkozott a BH2011.181. számon közzétett határozatra, a Kfv.V.35.411/2010/4. számú ítéletre.

A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmét találta alaposnak.

A Kúria a Pp. 275. §-a alapján eljárva a felülvizsgálati kérelmek által vitatott körben, a rendelkezésére álló iratok alapján a következőket állapította meg:

A felek a Társaság által kibocsátott számlák tekintetében a peres eljárás során bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő. Az alperes és az elsőfokú bíróság e körben a tényállást a rendelkezésére álló adatok alapján eljárási jogszabálysértés nélkül, megalapozottan, a jogvita eldöntésére irányadó, határozatban nevesített anyagi jogi jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően állapította meg. Az elsőfokú bíróság, a felperesi előadással ellentétben, iratszerűen rögzítette, hogy a felperes és a Társaság között létrejött szerződés tárgya terményszállító és tisztító villanyszerelési munka volt, amely magába foglalta a vállalkozó részéről az anyagok beszerzését, helyszínre szállítását, beépítését is. A szerződés 2.4. pontja rögzítette, hogy a munka engedélyköteles beruházáshoz kapcsolódik, erről a rendelkezésre álló adatok szerint a Társaság képviselője is tudott. A villanyszerelés és szolgáltatás ellenértéke munkadíjból és anyagköltségből tevődött össze, amit az Áfa tv. 65. § értelmében együttesen kell figyelem venni a szolgáltatás adóalapjának meghatározása során. A szerződésből, az építési naplóból, a kibocsátott számlákon szereplő szolgáltatások adataiból egyértelműen megállapítható, hogy a kivitelező a beruházáshoz kapcsolódóan bocsátotta ki a bizonylatokat. A Társaság úgy végzett villanyszerelési munkát a felperes részére, hogy az a felperes egy hatósági engedélyköteles beruházásához kapcsolódott, ennél fogva az Áfa tv. 142. § b) pontja szerinti fordított adózás hatálya alá esik. Az alperes nem sértette meg az Art. 97. § (4) bekezdését, mivel teljes körűen eleget tett a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének. A határozatok egyebekben pedig iratszerűen tartalmazzák, hogy számlakibocsátó tudott az engedélyköteles tevékenységről, a vállalkozási szerződés 2.4., és 2.5. pontjából ez egyértelműen következik, mivel ezek szerint „a tárgyi munka építési engedély köteles, melyet a megrendelő nyilatkozatával igazol”, illetve azt tartalmazzák, hogy az áfát az Áfa tv. 142. § értelmében „a termék beszerzője, szolgáltatást igénybe vevője fizeti meg”. A felperes által vitatott érdemi döntés

nem 2009. évre vonatkozik, mivel a felek közötti vállalkozási szerződés 2010. január 3-án kelt, erre az időszakra már az adózók számára egyértelművé vált az Áfa tv. 142. § (1) bekezdés b) pontjának 2008. május 1-jén életbe léptetett módosításával a törvényhely értelmezése, így a felperes alappal nem hivatkozhat jogszabály értelmezési nehézségekre. Kiemeli a Kúria azt is, hogy az elsőfokú adóhatóság lehetőséget adott a felperesnek adólevonásra oly módon, hogy a már levonásba helyezett összegek vonatkozásában nem tett megállapítást, ugyanakkor kötelezte a fordított adózás alá eső számlák adótartalmának megfizetésére. A felperes tévesen hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében megjelölt eseti döntésekre, mivel jelen ügyben az alperes az előzőekben rögzítettekre figyelemmel nem vonta el az adólevonási jogát. E számlákhoz kapcsolódóan a levon adóval összefüggésben nem tett megállapítást az alperes és az elsőfokú bíróság sem. Tekintettel arra is, hogy a felek akarata az építési engedély köteles beruházáshoz kapcsolódó villanszerelési munkálatok elvégzésére és nem a felhasznált anyagok tulajdonjogának átruházására irányult, a jogügyletet az alperes és az elsőfokú bíróság is az Art. 1. § (7) bekezdése és 2. §-a alapján jogszerűen minősítette egységesen szolgáltatás nyújtásnak, függetlenül attól, hogy az anyagköltség és a szerelési munkadíja külön-külön került leszámlázásra, mivel ez az ügylet adójogi minősítését nem befolyásolhatja.

A Kúria már többi határozatában rámutatott arra, hogy az Áfa tv. 89. § (1) bekezdése az adómentes Közösségen belüli értékesítés tekintetében több együttes törvényi feltételt támaszt, így a termékértékesítés következményeként a terméknek igazoltan belföldön kívülre, de a Közösség területére történő kiszállítását egy olyan másik adóalanynak, aki, amely ilyen minőségben nem belföldön, hanem a közösség más tagállamában jár el, vagy szintén a közösség más tagállamában nyilvántartásba vett adófizetésre kötelezett nem adóalany jogi személynek. A termék más tagállamba történő kiszállítását az Áfa tv. 89. § (1) bekezdése és az Art. 99. § (2) bekezdése értelmében is az adózónak kell igazolnia és meg kell tennie minden lehetséges intézkedést annak érdekében, hogy az ügylet szabályosan, jogszabályi előírásoknak megfelelően menjen végbe (Kfv.I.35.287/2012/7., Kfv.I.35.325/2010., Kfv.I.35.111/2010., Kfv.V.35.232/2010/4., C-409/04., C-273/11.). Hangsúlyozza a Kúria, hogy a perben a feleknek, így a felperesnek sem volt bizonyítási indítványa annak ellenére, hogy a perben is őt terhelte a bizonyítás, nemcsak az Áfa tv. 89. § (1) bekezdése, az Art. 99. § (2) bekezdése, hanem a Pp. 3. § (3) bekezdése, és 164. §-a szerinti szabályozás értelmében is. Az alperes a rendelkezésre álló adatokból következően, a jogerős ítéletben megállapítottakkal ellentétben, a tényállást, ténybeli és jogkövetkeztetéseit nem kizárólag adózói nyilatkozatokra, „valamint többnyire hiányos adattartalmú dokumentumokra alapította”. Értékelési körébe vonta ugyanis, nemcsak a felperes által rendelkezésére bocsátott

dokumentumokat, a CMR-eket, illetve az ezen szereplő adatokat is. Ezeket nemcsak nyilatkozatok alapján, hanem a gépjármű-nyilvántartás adatai alapján is ellenőrizte, mivel különben nem tudta volna megállapítani, hogy ténylegesen kik végeztek fuvarozást, mert erre vonatkozóan a felperes nem tudott adatokat szolgáltatni. A CMR-eken szereplő forgalmi rendszámok alapján a gépjárművek tényleges tulajdonosaitól, üzembentartóiból beszerzett nyilatkozatok pedig azt tartalmazzák, hogy a fuvarozók az ügyletben résztvevő egyik felet sem ismerték (sem a felperest, sem a román céget, sem a B. a B. S.r.o.-t, sem a H. Ö. Bt.-t) nem ismerték el a CMR-ek szerinti fuvarozást sem. Csakis és kizárólag belföldi fuvarozásról nyilatkoztak, jó néhányuk egyébként nem is rendelkezett nemzetközi fuvarengedéllyel. A H. Ö. Bt. működésére vonatkozó adatok a közigazgatási és a peres eljárás során sem merültek fel. Nem tekinthető ugyanis működésnek az, hogy ismeretlen személyek e társaság bélyegzőjét a CMR-eken használják. A cégnyilvántartás adatai és a bejegyzett képviselő nyilatkozata szerint egyébként soha nem végzett fuvarozási tevékenységet és gépjárművel sem rendelkezett. Az adóhatóság megkeresésére a román adóhatóság úgy nyilatkozott, hogy a román társaság inaktív, iratok nem állnak rendelkezésre, képviselője ellen feljelentést tettek. A szlovák adóhatóság a B. B. S.r.o. társaságról ugyancsak olyan tájékoztatást adott, hogy elérhetetlen, összesítő nyilatkozatot, bevallást nem nyújtott be.

Önmagában az a tény, hogy a vevő volt felelős a szerződés értelmében a szállításért az előzőekben ismertetett jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel nem menti fel a felperest az igazolási kötelezettsége alól. Az alperes a rendelkezésre álló adatok alapján okszerű bizonyítékértékelés eredményeként állapította meg, hogy nyilvánvaló ellentét állapítható meg a CMR-ek adatai és a fuvarozást ténylegesen végzők között, ami hiteltelenné teszi a fuvarozás, kiszállítás tényének igazolására felperes által felhasznált CMR-eket. Kiemeli e körben a Kúria azt is, hogy S. L. nyilatkozata szerint a felperessel kötött ügylettel összefüggésben fuvarozási számlát nem fogadott be, H. Ö. Bt.-t nem ismerte, holott a szerződés alapján, valamint a felperesi nyilatkozat szerint is a szállításért a román cég volt a felelős. A CMR-en a fuvarozóként a tényleges fuvarozást végző vállalkozót kell feltüntetni, mivel csak ezzel lehet igazolni, azt, hogy a feladó a valóságban mely fuvarozónak adja át az árut. A felperesnek nem vitásan nincs jogosultsága arra, hogy a gépjármű-nyilvántartás adatait ellenőrizze, ilyen rá vonatkozó kötelezettséget azonban az alperesi határozat sem tartalmaz. Lehetséges és ésszerűen elvárható intézkedés lett volna azonban a felperestől az, hogy a CMR nála maradó példányain lévő adatokat összevesse a valóságban nála megjelenő szállítójárművek adataival. A gépjárművek oldalán található tulajdonosra, üzemben tartóra utaló adatokat szemrevételezés útján ellenőrizze, összevesse a CMR-en feltüntetett

fuvarozói adatokkal, mivel ez nem igényel különösebb technikai felszereltséget, és a sofőrök megkérdezése nélkül is elvégezhető. Tévesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor a valótlan adatokat tartalmazó CMR szerinti szállítások kapcsán nem az eddig felsorolt adatokat, külföldi megkeresésre adott válaszokat, a felektől független fuvarozói nyilatkozatokat és mellékletként csatolt szállítási dokumentumokba foglalt adatokat fogadta el, hanem a felperes bizonyítékokkal alá nem támasztott nyilatkozatát.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy a felperes által nem vitatottan az alperes objektív módon bizonyította, hogy a felperes által értékesített áru ténylegesen nem hagyta el Magyarország területét, nem került kiszállításra Magyarországtól eltérő tagállam területére. Nem fogadható el az a felperesi érvelés, amely szerint önmagában azon oknál fogva, hogy a vevő volt a felelős szállításért, nem ismerhette fel a CMR-eken szereplő fuvarozói adatok, és az ott ténylegesen megjelent szállítójárművek közötti eltérést. Tekintettel arra, hogy CMR-eken a felperes bélyegzője is szerepel, és ha azt a gazdasági eseményt teljesülésének idősorrendjében töltötték ki, akkor a felperesnek látnia kellett az eltérést. (CMR rendelet 5. cikk 1.pontja, 88/1988.(XII.20.) MT rendelet 9. §-a, 24. § a) pontja.) Az ügyben irányadó tényállásra figyelemmel az eladó felperesnek is kapcsolatot kellett teremtenie a fuvarozóval, ami egyértelműen lehetővé tette volna számára az adókijátszás elkerülése érdekében, továbbá igazolási kötelezettsége teljesítéséhez a szükséges és lehetséges intézkedések megtételét, amelyekhez nem volt szüksége előadásával ellentétben a gépjármű-nyilvántartáshoz való hozzáférési jogosultságra. A Kúria, tehát a rendelkezésére álló adatok alapján azt állapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherre, az adómentesség feltételeinek fennállására vonatkozó eljárási és anyagi jogi jogszabályi rendelkezések nem megfelelő értelmezésével tette meg megállapításait, hozta meg érdemi döntését. Az alperes határozatában megalapozottan és jogszerűen állapította meg, hogy a felperes nem érvényesíthetett volna adómentességet a román cég felé kiállított számlák tekintetében.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét teljes körűen elutasította.

A felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78. §(1) bekezdése alapján köteles az elsőfokú és felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A kereseti és felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezések az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés a) pontjában, 50. § (1) bekezdésében, és a

*költségmentesség alkalmazásáról szóló
6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon
alapulnak.*

Budapest, 2014. november 20.

***Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó
bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk.bíró***